ELISABETH ELLIOT

Armonia promisiunilor Sale

Ascultă-L pe Dumnezeu
cu dragoste, încredere şi supunere

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Music of His Promises
by Fleming H. Revell
Grand Rapids, USA

ISBN 0-8007-5991-5
© 2000 by Elisabeth Elliot
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Armonia promisiunilor Sale
de Elisabeth Elliot

© 2014 Editura Scriptum®
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Citatele biblice notate NEB provin din traducerea New English Bible. Citatele biblice notate KJV provin din traducerea King James Version. Citatele biblice notate NIV provin din traducerea New International Version. Citatele biblice notate PHILLIPS provin din traducerea Phillips Version. Citatele biblice notate NTR provin din Noua traducere in limba română

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-76-9

Tiparul executat în U.E.

Introducere

Viața noastră este un lung șir de evenimente. Pe unele dintre ele le prețuim și le îndrăgim nespus, pentru că ne-au adus bucurie în inimă și zâmbet pe buze, pe altele însă nu le putem înțelege nicidecum. Ne secătuiesc de putere fizică și spirituală. Cum am putea răzbi prin ele, păstrându-ne în același timp credința și sufletul nealterate?

Elisabeth Elliot, îndrăgita și binecunoscuta autoare motivațională, aduce din nou în atenția noastră binecuvântatele *promisiuni ale lui Dumnezeu*, amintindu-ne că ele au rămas la fel de veridice astăzi cum au fost din totdeauna și deosebit de relevante pentru problemele și încercările de care ne lovim noi înșine. Prin meditații scurte, într-un limbaj simplu, dar încurajator și provocator în egală măsură, Elisabeth Elliot ne învață cum trebuie să îmbrăcăm armura dragostei lui Dumnezeu pentru a ieși biruitori din lupta noastră. În zilele mohorâte, când avem impresia că ne-am rătăcit prin pustiu și ne simțim singuri, să nu uităm, ne îndeamnă autoarea, de „Stâlpul nostru de susținere", care este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Să ne ținem tare de el, să ne bazăm pe el și să-l credem. Este Stâlpul care dovedește prezența lui Dumnezeu: „Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului."

Armonia promisiunilor Sale cuprinde 248 de scurte episoade biblice, ce nu se constituie într-un studiu, ci sunt mai degrabă un buchet de gânduri ce pot contribui la creșterea noastră zilnică prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Este un material util pentru timpul nostru de rugăciune individual, în familie sau în grupuri mici. Ne va ajuta cu siguranță „să ne întărim în harul care este în Isus Cristos".

Eisabeth Elliot, născută în 1926, este una dintre cele mai influente

femei din lumea creştină contemporană. Este binecunoscută pentru prelegerile sale în diverse locuri din lume, pentru emisiunea sa radiofonică săptămânală „Porțile bucuriei“, difuzată pretutindeni în SUA, şi prin cele peste 20 de cărți publicate.

S-a născut în Belgia, unde părinții săi au fost misionari. În 1953 s-a căsătorit cu Jim Elliot, iar împreună au fost misionari în Ecuador. În 1955 s-a născut Valery, fiica lor, iar, după zece luni, Jim, împreună cu alți patru bărbați misionari, au fost ucişi de către cei din tribul Auca, în timp ce încercau să le vestescă Evanghelia. În ciuda faptului că a rămas văduvă, şi-a continuat munca printre aceştia, făcând cunoscute învățăturile creştine celor ce i-au ucis soțul.

După o vreme, Elisabeth s-a întors în SUA şi s-a recăsătorit cu Addison Leitch, profesor la un seminar teologic din SUA, care în 1973 a murit răpus de cancer. Astăzi, Elisabeth locuieşte împreună cu cel de-al treilea soț, Lars Gren în Magnolia, Massachusetts.

Din dorința de a încuraja şi a influența credincioşi şi căutători ai lui Cristos din întreaga lume, Elisabeth îşi pune în slujbă experiența ei de fiică, mamă, soție, văduvă şi misionară.

Armonia promisiunilor Sale

În zile mohorâte, când singura armonie pe care o putem intona este una de jale, ruga noastră ar putea să fie aceasta: „Fie ca armonia promisiunilor Tale să fie pe buzele mele" (Ps. 119:172, NEB). Nu e o baladă lacrimogenă a sentimentelor mele. Căci promisiunile lui Dumnezeu, dacă meditez la ele, mă scot din acel sentimentalism trist şi-mi umplu inima de cântec. „Cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui" (Ps. 32:10) – este doar una din multele Lui promisiuni pe care-o pot cânta.

Nu simți c-ai vrea să cânți? Dar de când statornicia Cuvântului veşnic depinde de starea de spirit a unui copil timorat de-al Lui?

Fă din această promisiune cântul tău. El îl va auzi şi îl va preface în realitate pentru *tine*.

La fiecare pas al călătoriei

Ceea ce contează în viață este să-I rămânem credincioşi Domnului. Oriunde ar merge, să-I urmăm. Când ne cere să ne oprim, să ne oprim, asemenea poporului Israel pe care l-a condus în călătoria sa prin pustiu spre Țara Promisă. Când stâlpul de nor şi stâlpul de foc mergea înaintea lor, poporul mergea în urma lui; când se oprea, poporul îşi întindea corturile. Cel mai minunat lucru pentru ei şi pentru noi deopotrivă este că *Domnul oștirilor este cu noi!* Stâlpul de nor era vizibil în timpul zilei, iar noaptea se transforma într-un foc în mijlocul taberei, astfel că „Israeliții îl puteau vedea la fiecare pas al călătoriei lor" (Ex. 40:38, NEB).

Sunt anumite opriri în călătoria noastră prin pustiu ce ni se par dificile şi ne simțim singuri. Nu vedem niciun semn al prezenței Domnului lângă noi. Unde a plecat? Oare ne-am rătăcit? Ori a încetat să mai fie milostiv? Nu avem niciun „stâlp de susținere" lângă noi. Şi totuşi avem unul – Cuvântul Său infailibil. Ține-te bine de el.

Bazează-te pe el. Crede-l. Acesta e stâlpul care dovedeşte prezența Sa: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28:20).

Această promisiune, ca cea a stâlpului de foc, este valabilă pentru fiecare pas al călătoriei. Adică şi *astăzi*.

Prin urechea acului

Un cuplu a venit să ceară sfaturi pentru căsnicia lor. Pe măsură ce-şi relatau povestea, era tot mai evident că frica şi mândria au fost cauzele neînțelegerii dintre ei. Vindecarea de frică şi renunțarea la mândrie păreau imposibile – la fel de imposibil cum este pentru un bogat să intre în Împărăția cerurilor, fiind împovărat de o mulțime de calabalâcuri. Aceşti doi oameni erau şi ei împovărați, însă doreau foarte mult să îşi salveze căminul, să facă voia lui Dumnezeu, să intre în Împărăție. Numai că acest lucru este pur şi simplu imposibil „la oameni". Dar foarte posibil la Dumnezeu. El, Cel care ne cheamă pe înălțimi şi ne invită la sfințenie şi bucurie, are puterea să ne îndrepte, să ne mântuiască, să facă mai mult decât putem noi cere sau gândi, să facă până şi o cămilă să treacă prin urechea acului.

Recunoştință

Ispita ne pândeşte în fiecare zi, într-o formă sau alta: ispita de-a ne apăra aşa-zisele noastre drepturi, de a avea pretenția să fim apreciați pentru ceea ce avem impresia că suntem şi de a ni se da locul „cuvenit". Cam asta era şi pretenția mamei lui Iacov şi Ioan – nu pentru ea, ci (pentru o mamă înseamnă aproape acelaşi lucru) pentru fiii săi. Ea L-a rugat pe Isus să le rezerve locuri în cer (vezi Matei 20). Isus i-a explicat că nu El acordă acest privilegiu şi S-a folosit de acest episod pentru a preda o lecție de care avem nevoie în fiecare zi: „Nu te străduі să faci simțită importanța «autorității» tale. Uită «cine

eşti tu». Nu te mai gândi nici măcar preț de o secundă la *drepturile* tale, dacă vrei cu toată seriozitatea să *Mă* urmezi, pentru că, nu uita, Eu sunt Cel care a venit să slujească şi să *renunțe* – nu doar la poziția alături de Tatăl, nu doar la toate „drepturile" Mele şi chiar la glorie, ci la însăşi viața Mea." Simți că meriți să fii primul? Fii rob. Renunță la tot. Atunci, împreună, vom intra în bucuria Stăpânului!

Dăruieşte, dăruieşte şi iar dăruieşte

Am fost invitată odată să vorbesc unui grup de soții de pastori, iar la acea conferință am întrebat o tânără soție de pastor ce ar vrea ea să spună grupului respectiv. Mulți tineri din ziua de azi, i-am spus, au crescut fără a avea idee despre ce înseamnă greutăți ori sacrificii, iar când au parte de ele în slujba Domnului, ei se răzvrătesc.

— Spune-le să dăruiască, să dăruiască şi iar să dăruiască, fără să aştepte nimic în schimb, a spus tânăra.

— Dar dacă îmi răspund: „Mi-e greu să fac asta. Mă lupt, dar nici măcar nu sunt sigură că pot să *fac* asta"?

— Spune-le: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte."

Iată un mesaj clar, adresat dintr-o încredințare căpătată în urma ascultării. Această tânără ştie ce-nseamnă lupta. A experimentat respingerea şi nerecunoştința. Însă ştie că promisiunea lui Dumnezeu care dă putere este adevărată.

Calea pregătită

În seara dinaintea răstignirii, Isus le-a spus ucenicilor Săi că merge pe calea pregătită pentru El. Pe calea aceasta avea să fie trădat de unul dintre oamenii care lua cina împreuna cu El şi apoi răstignit de cei care l-au plătit ca să-L trădeze. În şi prin aceste împrejurări teribile care aveau să I se întâmple, Isus nu a considerat nici măcar o clipă că Se află la mila lor. El era în voia Tatălui. În toate acestea

exista un scop suprem; calea pe care trebuia să meargă nu era la voia întâmplării. Era *pregătită,* hotărâtă. Iar El a acceptat-o ca atare.

De câtă suferință ne-am scuti noi dacă ne-am aduce aminte că şi calea noastră este una pregătită! Nu trebuie să ne imaginăm vreodată că împrejurările în care ne aflăm noi sunt în alte mâini decât în cele care L-au ținut pe Fiul Preaiubit ascultător până la moarte.

Ce este încrederea?

Pentru cel necredincios „încrederea" în Dumnezeu este o provocare la adresa *Lui* de a-i da omului ceea ce-şi doreşte. Când Isus a fost crucificat, trecătorii Îi aruncau jigniri: „Dă-te jos! Mântuieşte-Te!" Marii preoți, învățătorii Legii şi bătrânii (liderii învățați ai vremii) Îl batjocoreau: „Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce şi vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte" (Matei 27:42-43).

Când te încrezi cu adevărat înseamnă că te laşi întru totul în mâinile aceluia în care ți-ai pus încrederea. Toate dorințele sunt puse în seama lui, bazându-te pe abilitatea acestuia de a dirija, de a stăpâni şi, în cele din urmă, de a înfăptui ce e mai bine. Când ne rugăm, să avem grijă să nu intrăm cumva și noi în rândul batjocoritorilor lui Cristos („Dacă îmi dai asta şi asta, mă voi încrede în Tine!") Este important să învățăm să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne salveze prin propriile-I metode. S-ar putea ca aceasta să nu însemne eliberare de suferință, ci moarte – urmată de o salvare mult mai glorioasă – *învierea!*

Doamne, învață-mă această încredere!

O rezolvare inimaginabilă

Oamenii care priveau crucea de pe Calvar îşi imaginau că Isus va scăpa sau că va fi salvat într-un mod spectaculos, ca dovadă a domniei Sale. Dumnezeu avea însă în plan o manifestație infinit

mai măreață. Fiul nu avea să scape din mâinile celor care Îl țineau prizonier sau din cuiele şi lemnul care Îl țintuiau, nici nu avea să vină altcineva să-L salveze. Ci avea să meargă până la capăt şi, *tocmai pe acea cale*, chiar prin moarte, *avea să distrugă* puterea morții. Prin moartea Sa în supunere, El avea să înfrângă moartea şi iadul.

Când noi, în suferințele noastre mărunte, ne rugăm pentru scăpare sau eliberare, Dumnezeu are rezervate „soluții" inimaginabile pentru noi! Deseori, însă, răspunsul la stăruințele noastre este: „Încrede-te în Mine."

Când privim spre mormânt

Matei relatează în ultimul capitol al Evangheliei sale despre cele două Marii care au mers dis-de-dimineață să „vadă mormântul". Ne putem imagina acea scena tristă – două femei într-un revărsat de zori mohorât, stând neajutorate, contemplând mormântul. Nu mai era nicio speranță, nimic altceva de văzut decât o piatră. Ne şi imaginăm fețele trase, capetele plecate, încovoierea umerilor. Dar ne putem imagina fețele lor şi atunci când a venit cutremurul neaşteptat şi un înger a rostogolit piatra de pe mormânt? Îngerul avea o strălucire uimitoare, astfel că străjerii (oameni duri, ursuzi; nicidecum îndureraţi, aşa cum erau femeile) s-au prăbuşit de groază. Îngerul s-a adresat femeilor: „Nu vă temeți... a înviat" (Matei 28:5,7). Câteva minute mai târziu Isus stătea înaintea lor.

Ne surprindem şi noi uneori privind un „mormânt" – sfârşitul tuturor speranțelor noastre. Suntem neajutorați, înfrânți. Avem fețe lungi, iar umerii ne atârnă greu. Ce mult ar însemna dacă, *prin credință*, ne-am ridica ochii să vedem îngerul strălucitor şi pe Mântuitorul înviat. Chiar nu avem de ce să ne temem – El a înviat, aşa cum spusese. Ce înfrângere părea răstignirea Lui! Dar ce victorie a fost învierea Lui – şi *este*, pe veci!

Nu privi mormântul. Priveşte în sus. Isus cel înviat stă alături de tine, viu pentru totdeauna! Apoi gândeşte-te la cuvântul Său mângâietor: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28:20).